

Chương 39

“**G**ia gia, chú Diệp.” Mẫn Nhu đứng bên giường, cung kính chào Lục Tranh Vanh và ông Diệp đang đi vào, gương mặt đỏ ửng vì chuyện lúc nãy bị nhìn thấy.

Ông Diệp và Lục Tranh Vanh đều là người nghiêm nghị, đối với cảnh tượng mình vừa thấy không có bất cứ bình luận, chỉ gật đầu đáp lại lời chào của Mẫn Nhu.

“Gia gia, Chú Diệp sao hai người lại tới đây?”

Mẫn Nhu thì thẹn thùng đỏ mặt, vẻ mặt Lục Thiếu Phàm thì vẫn lạnh tanh, không hề có chút ngại ngùng.

“Thằng cháu hư đốn, người làm gia gia như ta không thể tới thăm cháu mình sao!”

Lục Tranh Vanh hừ giọng ngồi xuống ghế, gương mặt nghiêm nghị làn da ngăm đen có vẻ bất mãn, ánh mắt chăm chú nhìn vẻ cười nhạt của Lục Thiếu Phàm, vẻ mặt của ông cũng từ từ dịu lại.

“Chú Diệp nói trong khoảng thời gian tới cháu cũng không thể làm việc, nên có chút chuyện muốn cùng cháu thảo luận. Vừa đúng lúc, ta gặp chú Diệp nên liền đi chung, ai không biết lại còn tưởng cháu đích tôn khinh thường không chịu gặp ta.”

Lục Thiếu Phàm cười tự nhiên, không nằm trên giường mà ngồi xuống ghế cùng Lục Tranh Vanh nói chuyện, Mẫn Nhu pha hai tách trà để lên bàn.

“Gia gia, chú Diệp mời dùng trà.”

Từ câu chuyện nghe được, Mẫn Nhu cũng biết đại khái, ông Diệp tên là Diệp Vân Thao là bí thư của thành phố. Ngay từ lần đầu tiên gặp, Mẫn Nhu đã có ấn tượng với vị trưởng bối này cảm giác nghiêm túc sâu lắng.

Cô biết mọi người muốn thảo luận chuyện công việc nên cầm lấy bình nước rời khỏi phòng bệnh.

“Vậy cứ thế đi, những chuyện còn lại cháu cứ giao cho chú Diệp, lo mà dưỡng thương cho tốt.”

Mẫn Nhu đứng ở bên ngoài một lát rồi cầm bình nước đi vào, vừa hay Lục Tranh Vanh và Diệp Vân Thao chuẩn bị đứng lên, xem ra đã bàn xong công việc, Lục Thiếu Phàm tính đứng dậy tiễn thì Diệp Vân Thao ngăn lại nói:

“Thiếu Phàm cháu nghỉ ngơi đi, không cần tiễn.”

Lục Thiếu Phàm trông thấy Mẫn Nhu dừng chân đứng ngay cửa mỉm cười ôn hòa, ánh mắt nhu hòa tựa nước, ở trước mặt người khác không hề kiêng dè khi bày tỏ tình yêu với Mẫn Nhu.

“Tiểu Nhu, em tiễn gia gia và chú Diệp đi.”

Mẫn Nhu vừa đặt bình nước xuống liền nghe Lục Thiếu Phàm dặn dò, thấy Lục Tranh Vành và Diệp Vân Thao đã đi gần tới cửa liền ăn ý liếc mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, lập tức lễ phép theo sau:

“Gia gia, chú Diệp, cháu tiễn hai người ra ngoài.”

Lục Tranh Vành thấy Mẫn Nhu khép nép đi phía sau hài lòng gật đầu, sau đó khen Mẫn Nhu trước mặt Diệp Vân Thao:

“Vân Thao, thằng cháu của ta chuyện ai cũng không để tâm, còn lời nói của cháu dâu thì coi là thánh chỉ, chú sau này có việc gì không cần tìm tiểu tử kia, tìm cháu dâu là được.”

Gương mặt của Diệp Vân Thao nhờ nụ cười mà trở nên nhu hòa, ánh mắt sâu lắng nhìn về mặt khiêm tốn của Mẫn Nhu, gật đầu, tán thành đáp:

“Thiếu Phàm thật lòng yêu cháu dâu, người sáng suốt cũng nhìn ra được, xem ra không bao lâu nữa Lục lão đây sẽ có cháu ôm rồi.”

“Ha ha, Vân Thao, lời này của chú ta thích nghe.”

Lục Tranh Vành cười vui vẻ, Mẫn Nhu nói gót theo sau, cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hớn hờ của Lục Tranh Vành, đối với con cháu Lục Tranh Vành rất yêu thích, chuyện đó không cần nói cũng biết.

“Bên ngoài trời lạnh lắm, mau trở về chăm sóc Thiếu Phàm đi.”

Vừa xuống sảnh bệnh viện, Lục Tranh Vành đã ngăn không cho Mẫn Nhu đi tiếp, ánh mắt uy nghiêm không mất đi vẻ hiền lành nhìn Mẫn Nhu, vui vẻ dặn dò:

“Gần đây thời tiết thay đổi, đừng có mãi lo chăm sóc Thiếu Phàm mà để bản thân bị bệnh, thân thể là tiền vốn của cách mạng, ông vẫn còn muốn năm sau có vài cháu đích tôn.”

Mẫn Nhu nghe nói xong sắc mặt liền bối rối, cố kéo ra nụ cười, ứng phó nói: “Dạ, cháu sẽ chú ý, cảm ơn gia gia đã quan tâm.”

Lục Tranh Vành yên tâm mỉm cười rời đi. Mẫn Nhu định xoay bước lên lầu thì phát hiện Diệp Vân Thao không đi theo Lục Tranh Vành, ánh mắt đánh giá nhìn Mẫn Nhu, Mẫn Nhu cứng đờ người, có vẻ lúng túng hỏi:

“Chú Diệp có việc gì thế?”

“Mẫn tiểu thư, tôi có thể mạo muội hỏi cô một chuyện được không?”

Giọng nói Diệp Vân Thao có chút nghiêm nghị, dù ông ấy đã cố tình nói nhẹ nhàng nhưng không cách nào khác được, trên người ông lúc nào cũng toát lên vẻ uy nghiêm của người làm chính trị.

“Chú Diệp, gọi cháu Tiểu Nhu là được rồi, chú không cần khách sáo vậy đâu, có việc gì cứ hỏi cháu là được.”

Mẫn Nhu tự biết nụ cười của mình gương gạo, với ánh mắt nhạy bén của Diệp Vân Thao chắc đã nhìn ra, chẳng qua là ông cũng có vẻ không tự nhiên, xem ra có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi.

“Dù biết thất lễ nhưng xin hỏi mẹ cô tên là gì?”

Diệp Vân Thao nhìn vào mắt Mẫn Nhu, ánh mắt thiết tha khiến Mẫn Nhu sững sốt, cô cũng thành thật nói ra tên mẹ mình.

“Người mẹ đã mất của cháu tên là Diệp Thư Khinh.”

Câu trả lời của Mẫn Nhu khiến vẻ mặt Diệp Vân Thao khựng lại, trong đôi mắt trầm lặng, Mẫn Nhu nhìn thấy vẻ giật mình hoảng sợ lóe lên, giống như vừa nghe tin chẳng lành.

“Mẹ cô có phải từng sống ở nước ngoài?”

Giọng Diệp Vân Thao có vẻ không tin, nhú mày trước câu trả lời của Mẫn Nhu, hiển nhiên là không hài lòng với cách nói của Mẫn Nhu, Diệp Vân Thao hỏi tiếp khiến Mẫn Nhu cảm giác ông biết mẹ cô!

Đều là họ Diệp, phản ứng bất ngờ của Diệp Vân Thao lúc này chứng tỏ mối quan hệ giữa ông và mẹ cô không phải ít, trong đầu Mẫn Nhu lóe lên tia suy nghĩ, dù cô cảm thấy nó thật vớ vẩn nhưng không thể loại trừ khả năng này.

“Khi cháu bốn tuổi mẹ cháu đã qua đời, chú Diệp biết mẹ cháu sao?”

Mẫn Nhu cẩn trọng hỏi dò, ánh mắt quan sát chăm chú Diệp Vân Thao không bỏ qua từng nét mặt của ông, niềm hi vọng tăng dần trong lòng cô, cảm giác tò mò muốn biết càng mãnh liệt.

Diệp Vân Thao chăm chú nhìn Mẫn Nhu, giống như lúc ở mộ phần, Mục Minh Sâm cũng như vậy mang theo vẻ tiếc thương xót xa. Ông không trả lời câu hỏi của Mẫn Nhu khiến cô thiếu kiên nhẫn tính mở miệng hỏi lại, nhưng Diệp Vân Thao lại thờ dài nói:

“Có một số việc vẫn chưa xác định được, khi tôi điều tra rõ sẽ cho cô câu trả lời.”

Diệp Vân Thao cũng không đứng lại nữa, trước khi ông rời đi, ánh mắt thâm thúy nhìn Mẫn Nhu chỉ lưu lại một câu:

“Chăm sóc tốt cho bản thân, Tiểu Nhu.”

Rõ ràng, giọng điệu lúc này không thay đổi bao nhiêu nhưng Mẫn Nhu lại cảm thấy sự quan tâm xuất phát từ nội tâm của ông. Nhìn Diệp Vân Thao vội vàng bước lên xe bỏ đi, Mẫn Nhu thờ dài đi vào thang máy.

Ngẩng đầu nhìn những con số thay đổi trong thang máy, Mẫn Nhu thất thần, cũng bởi vì câu hỏi của Diệp Vân Thao mà trở nên rối loạn, trong đầu không ngừng suy ngẫm.

Nếu Diệp Vân Thao thật sự là người thân của cô, vậy từ nay về sau cô sẽ có tình thân của người trong gia đình? Hay vẫn chỉ như Mẫn gia, tuy trên hộ khẩu là thế nhưng mối quan hệ vẫn lạnh lẽo không đổi?

Mẫn Nhu từng đối diện với sự lạnh giá của thân tình nên cô đã quen rồi. Nhưng sâu trong đáy lòng, cô vẫn khát vọng tình thân, trường bối Lục gia tuy đối với cô rất tốt nhưng cũng không phải là người thân khiến cô có thể lệ thuộc vào, giữa họ và cô lúc nào cũng có trở ngại, không có Lục Thiếu Phàm thì chút thân tình này cũng sẽ mất đi.

“Khi này em vẫn còn vui vẻ mà, có phải dưới lầu xảy ra chuyện gì không vui không?”

Bàn tay to đê lên eo cô khiến Mẫn Nhu đang ngẩn người liền ngẩng đầu thấy Lục Thiếu Phàm ân cần nhìn cô. Trong mắt anh, đáng vẻ thất hồn lạc phách của cô phản chiếu, người cần trọng như Lục Thiếu Phàm sao lại không nhận ra sự khác thường của cô?

Lục Thiếu Phàm vén tóc dài ra sau tai cô, ôm lấy cô, từ từ ngồi xuống giường, ánh mắt dịu dàng khiến cho tâm trạng phập phồng lo âu của cô dần dần bình tĩnh lại.

“Thiếu Phàm, nếu mẹ em không phải cô nhi còn người thân trên đời này, liệu em có nên nhận lại người thân?”

Lục Thiếu Phàm thoáng kinh ngạc, nhưng sau đó gương mặt anh tuấn lại nở nụ cười khích lệ, cái ôm của anh ngày càng chặt, xoa nhẹ đầu cô, dịu dàng nói:

“Nếu như em muốn nhận họ thì chúng ta sẽ nhận, nếu như em không thích cũng không sao, dù xảy ra chuyện gì anh vẫn sẽ ở bên em.”

Mẫn Nhu mím môi, tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm, bàn tay nhỏ vòng lấy vòng eo gầy gò của anh, dùng hết sức mình bày tỏ sự yếu ớt và bất an ra ngoài, không che giấu bất cứ điều gì trước Lục Thiếu Phàm.

“Thiếu Phàm, em cũng muốn mình như những cô gái khác đều có một gia đình ấm áp, có cha mẹ thật lòng yêu mình, nhưng điều đó đối với em mà nói giống như trong mơ vậy.”

Mẫn Nhu cười khổ tự giễu bản thân, hai mắt ửng hồng. Khi Lục Thiếu Phàm bung lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, anh nhìn thấy vẻ bi ai trong mắt chưa kịp mất đi của cô. Lòng mi dài nhú lại xót xa, bàn tay nhẹ nhàng che mắt cô lại, bên tai là giọng nói chân thành đầy đau lòng của Lục Thiếu Phàm.

“Em còn có anh mà, không phải sao? Chỉ cần em muốn, anh có thể cho em.”

Mẫn Nhu nhắm đôi mắt ướt đẫm lại, tựa vào vai anh, hưởng thụ sự che chở của Lục Thiếu Phàm, loại cảm giác này lấp đầy những khoảng trống trong lòng cô.

Buổi chiều Chân Ni đem kịch bản tới, còn mang theo bó hoa hồng màu đỏ đang nở rộ khiến cho căn phòng bệnh trắng toát bùng lên sức sống.

“Chân Ni, sao lại tốn tiền mua hoa như thế?”

Mẫn Nhu đón lấy bó hoa che nửa người Chân Ni, muốn tìm nơi để xuống nhưng bên trong gian phòng lớn như vậy cũng chẳng có lấy bình hoa bỏ vào, Mẫn Nhu khó xử nhìn Chân Ni, Chân Ni lại như tên trộm từ ngoài cửa kéo vào một chiếc bình hoa, thở hắt hắt nói:

“Không phải lo, tiệm bán hoa còn tặng kèm bình hoa cỡ lớn đặc biệt.”

Nhìn Chân Ni chăm chú đẩy bình hoa vào, Mẫn Nhu quay đầu nhìn đôi mắt mỉm cười của Lục Thiếu Phàm, đành nhún vai. Chân Ni nhiệt tình như vậy, mua một lần chục đóa hồng có phải quá lãng phí không?

Khi Chân Ni đang hưng phấn trang trí hoa hồng, tiếng gõ cửa vang lên, Thẩm Tấn Hàm mặc bộ đồ trắng bác sĩ, cười tươi đứng ở cửa.

“Lão đại, chị dâu hai người ăn cơm chưa?”

Mẫn Nhu nhìn hộp cơm đựng đĩa trong tay Thẩm Tấn Hàm, mỉm cười đi vào phòng rửa mặt, trước khi rời đi, cô nhìn thấy gương mặt nhỏ của Chân Ni sa sầm dọa người.

Lúc cô tắm xong đi ra, Thẩm Tấn Hàm đã ở bên Lục Thiếu Phàm tán gẫu thoải mái, Chân Ni vẽ mặt nhảm chán đảo mắt nhìn xung quanh phòng, lâu lâu lại ném cho ai đó có nhìn khinh thường.

“Chân Ni, video clip sẽ bắt đầu quay khi nào, còn địa điểm nữa?”

“Họ nói là mấy ngày nữa, còn địa điểm, họ muốn chọn bối cảnh trên thương trường nhưng hiện tại vẫn còn đang lựa.”

Nhắc tới công việc, Chân Ni lại khôi phục dáng vẻ chuyên nghiệp, một bên vừa gõ nhặt các tư liệu trong đầu một bên nói với Mẫn Nhu:

“Hôm nay, tất cả nhân viên quay chụp ảnh đều tới, nếu thuận lợi rất có thể sẽ nhanh chóng quay thôi.”

“Tấn Hàm, mang hoa về trang trí cho phòng đi.”

Giọng nói thanh nhã của Lục Thiếu Phàm cắt ngang cuộc thảo luận của Mẫn Nhu và Chân Ni, Mẫn Nhu quay đầu lại, dùng ánh mắt dò xét Lục Thiếu Phàm. Người đó chỉ nhướn mày, nhếch miệng, hờ hững nói:

“Hoa này không phải đưa tới thăm bệnh, để đây làm gì cho chóng mắt?”

Mẫn Nhu nghe vậy kinh ngạc nhìn Chân Ni, Chân Ni bật cười ha hả, gỡ gỡ tóc, lời nói dối bị phơi bày đành làm bậm nói:

“Mình cũng không nói là cho cậu.”

Mẫn Nhu bị hai người làm cho loạn cả lên, Thẩm Tấn Hàm cười lên tiếng, giữa ngón tay anh ta lấy ra chiếc thẻ màu hồng, xấu xa chớp mắt: “Chị dâu, đúng ra là của người theo đuổi chị.”

Hai mắt Mẫn Nhu giục giục, cầm lấy tấm thiệp trên tay Thẩm Tấn Hàm “Âu Nhiễm Phong”, ba chữ đập vào mắt ngay lập tức liền sững sờ, biết rõ cô và Lục Thiếu Phàm đã kết hôn còn đưa hoa tới, cái tên Âu Nhiễm Phong đó đang suy nghĩ gì vậy?

“Bà xã, nghe nói đoàn quay phim của em đã có kịch bản, lát nữa, anh giúp em tập được không?”

Lục Thiếu Phàm đưa cuốn kịch bản trong tay lên, gương mặt tuấn tú nở nụ cười nhiệt tình, Mẫn Nhu phảng phất ngửi thấy mùi ghen nồng nặc. Trước cái cười trộm của Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm, sắc mặt càng khó coi, muốn đoạt lấy cuốn kịch bản.

“Không cần, video clip rất đơn giản...”

“Chị dâu, chị cứ tập với lão đại đi, nếu không tới nay anh ấy ngủ không ngon.”

Thẩm Tấn Hàm nhìn mặt Lục Thiếu Phàm đang cười rất tự nhiên nhưng trong lòng lại ghen, cười đùa với Mẫn Nhu, còn không quên để thêm dầu vào lửa:

“Chị dâu, lần trước em thấy một video clip có cảnh nam nữ chính hôn nhau không dưới năm lần, dường như video clip đó được đánh giá rất cao.”

Mẫn Nhu lúng túng ho khan một tiếng, cẩn trọng quan sát Lục Thiếu Phàm, anh chỉ cười dịu dàng, lật kịch bản trong tay, sau đó ngẩng đầu nói với Thẩm Tấn Hàm: “Thẩm Nhị, trong thời gian làm việc mà lại đi tán dóc, coi chừng bị camera ở hành lang bệnh viện nhìn thấy.”

Thẩm Tấn Hàm ngượng ngập kéo khóe miệng, đứng dậy khỏi ghế, phui phui áo, liếc mắt nhìn Lục Thiếu Phàm đang cười đắc chí, sau đó đồng tình nhìn Mẫn Nhu, lắc đầu, đi tới cửa.

“Thẩm Nhị, mang hoa này về đi.”

Mẫn Nhu cảm thấy Lục Thiếu Phàm chính là đã ăn sạch Thẩm Tấn Hàm, Thẩm Tấn Hàm quả nhiên ngoan ngoãn cầm đi bó hồng, nhân tiện kéo cái bóng đèn to bên trong phòng bệnh đi.

“Thẩm không tước, anh muốn làm gì vậy, buông, bằng không tôi tố cáo anh tội bắt cóc con gái nhà lành.”

“Không tước? Khi ốm đói, cầm!”

“Sao lại quăng hoa cho tôi, Lục Thiếu Phàm đưa cho anh mà!! Cầm lấy đi...”

Kỳ thật Thẩm Tấn Hàm và Chân Ni rất xứng đôi, Mẫn Nhu cười nhìn về phía cửa, lúc quay đầu lại thấy đôi mắt đen ý cười liên tục của Lục Thiếu Phàm, khiến cho một cơn gió lạnh quét qua lưng.